

“Ο Θεός δεν είναι αφηρημένη ιδέα, αλλά πατρική αγκαλιά”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας](#)

Την ποιμαντορική Εγκύκλιο για την εορτή των Χριστουγέννων εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Δράμας. Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμης κ. Παύλος αναφέρει: “Ο Θεός, μετά τήν ένανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι ἀφηρημένη ιδέα, μήτε φιλοσοφικός στοχασμός ἀλλά μεγάλη πατρική ἀγκαλιά στήν ὁποία χωροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι”.

Ακολουθεί αναλυτικά το κείμενο της Εγκυκλίου:

«Τί θαυμάζεις, Μαριάμ ; Τί ἐκθαμβεῖσαι τῷ ἐν σοί ;

Ἵτι ἄχρονον υἱόν χρόνῳ ἐγέννησα, φησί».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εὐλογη ἡ ἀπορία, τό δέος, ἡ ἐκπληξη μπροστά στό μυστήριο πού ἔζησε ἡ Παναγία κατά τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀπρόσιτος καί ἀπερίγραφτος ἔγινε προσιτός καί περιγραφτός. Ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, χωρίς νά παύσει νά εἶναι Θεός. Καί ἔγινε ἄνθρωπος ὁ Θεός γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο.

Ὅλες οἱ γεννήσεις ἔχουν ἀρχή τό μηδέν μέσα στό χρόνο. Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιήθηκε μέσα στό χρόνο χωρίς ὅμως νά δεσμεύεται ἀπό αὐτόν, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι «ὁ πρό αἰώνων Θεός». Δέν ἄρχισε νά ὑπάρχει ἀπό τότε πού γεννήθηκε, ἀλλά ὑπῆρχε πρό πάντων τῶν αἰώνων.

Ἡ Ἐκκλησία μέ τήν ὑπέροχη ὕμνολογία της μάς καλεῖ νά συμμερισθοῦμε τόν θαυμασμό τῆς Μαριάμ καί νά ἐντρυφήσουμε στό μεγάλο γεγονός. Ὑπάρχουν ὅμως δυσκολίες. Αὐτές προέρχονται ἀπό τήν ἀσθένειά μας, τήν ἁμαρτία. Ὑπάρχουν μάτια πού δέν βλέπουν. Αὐτιά πού δέν ἀκοῦν. Ὅχι γιατί εἶναι ἐλαττωματικά ἀλλά γιατί ἡ ψυχὴ λόγῳ τῆς ἁμαρτίας εἶναι τυφλή, ἀσυγκίνητη καί ὁ ἔσω ἄνθρωπος νεκρός. Γι' αὐτούς τούς ἀνθρώπους ὁ Προφήτης εἶπε : «ὀφθαλμούς ἔχουσι καί οὐκ ὁψονται, ὦτα ἔχουσι, καί οὐκ ἀκούσονται» (Ψαλμ. 113,13-14).

Ἡ ἀποστολή τοῦ Θεοῦ Λόγου στόν κόσμο στόχευε νά σταματήσει τήν κίνηση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τήν φθορά καί τόν θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος διαλύθηκε ἀπό τήν ἁμαρτία, γυμνώθηκε ἀπό τό ἔνδυμα τῆς ἀθανασίας, διέκοψε τήν ἐπικοινωνία του μέ τούς ἀγγέλους, ἔχασε τήν αἰωνιότητα τῆς ἐπαφῆς μέ τό ἀγαθό καί σάν ἓνα πῆλινο σκεῦος ἔσπασε πάνω στή γῆ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης λέει ὅτι ἡ ἁμαρτία τόν ἄνθρωπο «πτῶμα ἐποίησεν» (PG 44, 508 CD, εἰς τούς Ψαλμούς).

Τά ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν τραγικά. Μέ τήν ἁμαρτία ἔχασε ὁ ἄνθρωπος τήν εἰρήνη μέ τόν Θεό. Ἐπειτα ἔχασε τήν εἰρήνη μέ τόν ἑαυτό του καί στή συνέχεια μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Τό ἀνθρώπινο γένος μέχρι τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἔζησε σέ «νύχτα» ταραχῆς καί ἀποξένωσης ἀπό τόν Θεό. Ὅμως ὁ Θεός Πατέρας, ἔστειλε τόν Γιό Του κάτω στήν γῆ. Ἐστειλε τόν «μεγάλης βουλῆς ἄγγελο» (Ἡσαΐας 9,6), γιά νά φέρει στόν κόσμο τήν εἰρήνη. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καί μάς δίδαξε τήν «Θεογνωσίαν». Γι' αὐτό καί ἡ Γέννησή Του «ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως».

Ὁ Θεός, μετά τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι ἀφηρημένη ἰδέα, μήτε φιλοσοφικός στοχασμός ἀλλά μεγάλη πατρική ἀγκαλιά στήν ὁποία χωροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ γιοί καί οἱ θυγατέρες Του. «Καί ἔσομαι αὐτοῖς εἰς πατέρα καί αὐτοὶ ἔσονται μοι εἰς υἱούς καί θυγατέρας» (Β' Κορ. 6, 18). Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀποκάλυψε τόν Θεό ὅχι ὡς σύμβολο φόβου, ἀλλά ὡς Πατέρα γεμᾶτο στοργῇ πού

ἀγαπᾷ τόν κόσμον σέ τέτοιο βαθμό «ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ’ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωαν. 3,16). Σκόρπισε τό φῶς τῆς Θεογνωσίας καί τήν ἐπίγνωση τῆς «υἱοθεσίας», φωτίζοντας τά ἀκατάλυτα ἐκεῖνα σημάδια τῆς θείας εἰκόνας Του πού σημαδεύουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἀρχή τῆς δημιουργίας του καί πού ἡ ἁμαρτία εἶχε καλύψει. «Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καί στίγματα φέρω πταισμάτων». Ἡ μεγάλη ἀλήθεια τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν τό τέλος τῆς λογικῆς καί τῆς σοφίας τοῦ κόσμου, ἀφοῦ αὐτή ἡ λογική πίστευε, ὅπως δίδασκαν οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, ὅτι «Θεός ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται».

Καί ἡ ἀλήθεια αὐτή σκόρπισε τήν γνώση τῆς «πατρότητας» τοῦ Θεοῦ καί τή δυνατότητα τῆς «υἱοθεσίας» γιά τόν κάθε ἄνθρωπο, πού εἶναι πρόσωπο καί ἔχει ἀνάγκη κοινωνίας μέ ἄλλο πρόσωπο γιά νά βγεῖ ἀπό τήν πλήξη καί τήν μοναξιά τῆς ἁμαρτίας. Τό θαῦμα αὐτό ὀφείλεται στήν παντοδυναμία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πού ἔχει δύο βασικά χαρακτηριστικά : πρῶτον, εἶναι καθολική, δηλαδή καλύπτει ὁλόκληρη τήν δημιουργία. Καί δεύτερον, εἶναι ἀγάπη πού μᾶς δίδεται δωρεάν. Γι’ αὐτό στή γλῶσσα τῆς θεολογίας ὀνομάζεται χάρις. Προσφέρεται στόν ἄνθρωπο ὡς χάρισμα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ὡς ἀντιμισθία γιά κάτι. Γι’ αὐτό ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς λέγει : «ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωαν. 1,17).

Ἡ χάρις συνοδεύεται πάντοτε ἀπό τό ἱλαρό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κακή νύχτα τῆς ἁμαρτίας, ἀφοῦ μεγάλωσε ὅσο τῆς ἦταν δυνατό καί ἔφτασε μέ κάθε ἐπινόηση κακῶν στό ἀνώτερο μέγεθος, σήμερα ἀνακόπηκε καί ὠθεῖται στόν περιορισμό καί στόν ἀφανισμό.

Σήμερα συντρίβονται οἱ χάλκινες πύλες τοῦ θανάτου καί ἀνοιξαν οἱ πύλες τῆς δικαιοσύνης. Ἀπό ἄνθρωπο ἦρθε ὁ θάνατος καί ἀπό ἄνθρωπο ἦρθε ἡ σωτηρία. Ὁ πρῶτος ἔπεσε στήν ἁμαρτία, ὁ δεύτερος σήκωσε αὐτόν πού εἶχε πέσει. Ἡ γυναῖκα ὑπερασπίστηκε τή γυναῖκα. Ἡ πρώτη ἀνοίξε τήν εἴσοδο στήν ἁμαρτία καί ἡ δεύτερη, ἡ Παναγία, ὑπηρέτησε τήν εἴσοδο στόν κόσμο τῆς δικαιοσύνης. Μεγάλη ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ ! Ἐπειδή δέν ἦταν δυνατό νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τόσο μεγάλα δεινά τό ἀνθρώπινο γένος, δέχθηκε ὁ Βασιλιάς τῆς κτίσεως ν’ ἀνταλλάξει τήν ἴδια Του δόξα μέ τή δική μας ζωή. Ἔτσι τό φῶς ἔλαμψε μέσα στό σκοτάδι καί τό κατανίκησε. «Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καί ἡ ζωὴ ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καί τό φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καί ἡ σκοτία αὐτό οὐ κατέλαβεν» (Ἰωαν. 1,4-5). Τῇ θνητότητα τήν καταπίνει ἡ ζωὴ πού πλέον δέν ἐξαντλεῖται μέ τόν θάνατο. Ὅ,τι ἔχει φθαρεῖ σώζεται μαζί μέ τό ἄφθαρτο. Ἡ φθορά δέν ἐπηρεάζει τήν ἀφθαρσία.

Μέ τήν ἐνανθρώπισή Του ὁ Χριστός ἀνύψωσε τόν ἄνθρωπο στήν πρὶν ἀπό τήν παράβαση ἀξία του. Ἀνακαίνισε τόν κόσμο. Εἰσήγαγε νέο πολίτευμα. Ἐκήρυξε τήν

ἰσότητα τῶν ἀνθρώπων, δίδαξε τὴν ἀγάπη, μακάρισε τοὺς πτωχοὺς, ἐγκωμίασε τοὺς ἐλεήμονες, ἀνύψωσε τοὺς ταπεινοὺς καὶ προσκάλεσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ Τόν ἀκολουθήσουν.

Μέ καθαρὴ συνείδηση, μέ αἰσθήματα ἀπείρου εὐγνωμοσύνης ἅς προσκυνήσουμε Ἐκεῖνον πού γεννήθηκε σήμερα ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία γιὰ τὴν σωτηρία μας. Ἄς προσκυνήσουμε Ἐκεῖνον πού γεννήθηκε στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ γιὰ νὰ φωτίσει τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσει στό φῶς τῆς Θεογνωσίας.

Ἄς προσκυνήσουμε Ἐκεῖνον πού ἀνακλίνεται στή φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων γιὰ νὰ ἀνορθώσει τὸν πεσμένο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἄνθρωπο.

Μαζί μέ τοὺς Μάγους ἅς Τόν προσκυνήσουμε, μέ τοὺς Ἀγγέλους ἅς Τόν δοξολογήσουμε, μέ τοὺς ἀπλοϊκοὺς ποιμένες ἅς Τόν ἀνυμνήσουμε, γιατί γιὰ μᾶς γεννήθηκε, γιὰ μᾶς ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ μᾶς ταπεινώθηκε, γιὰ νὰ μᾶς ὑψώσει. «Δι' ἡμᾶς γάρ ἐγεννήθη παιδίον νέον ὁ πρό αἰώνων Θεός», στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση στοὺς αἰῶνες. ΑΜΗΝ.

Διάπυρος πρὸς τὸν ἐν τῷ Θεοδέγμονι Σπηλαίῳ

τεχθέντα Κύριον εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΤΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΣΑΣ [\[email protected\]](#)